

GEORGESCU Sever (26 ianuarie 1928, Schitu, Giurgiu) – jurist; șef al Secretariatului General al Guvernului în iunie 1990.

Face parte din categoria tehnocraților comuniști puțin cunoscuți înainte de 1989, cooptați de grupul F.S.N. în prima linie a puterii post-decembriste.

Având „origine sănătoasă” (părinții erau țărani mijlocii), G.S. era predestinat unei cariere peste medie în regimul comunist. De altfel, parcursul său înainte de 1989 a fost unul exemplar, atât profesional cât și politic. În anul 1948 a absolvit liceul „Spiru Haret” din București, înscriindu-se la Facultatea de Drept din București. În anul 1953 a absolvit Facultatea de Științe Juridice din orașul Cazan – U.R.S.S., acolo unde a plecat în 1950 cu bursă. De asemenea, a mai absolvit Universitatea politică și de conducere. Încă de tânăr a fost și membru al Uniunii Tineretului Comunist. În perioada 1953 – 1956, cu o întrerupere datorată stagiului militar, a funcționat ca asistent la Universitatea Babeș – Bolyai din Cluj.

În martie 1956 intră în Procuratură, prin transfer, acolo unde face o carieră demnă de semnalat. Dovadă faptul că a primit de-a lungul timpului o serie de medalii ale R.S. Romania, între care Ordinul Muncii cl. III-a și Ordinul „23 August” clasa a IV-a. La început este anchetator penal la Procuratura Generală, fiind promovat șef de secție, apoi criminalist-șef (1958), director (1962), locțiitor (1973) și, în sfârșit, prim - adjunct al Procurorului General (19 mai 1973). La 24 octombrie 1979 este eliberat din funcția de la Procuratură și este încadrat arbitru de stat, șef al Arbitrajului interjudețean București. De aici, în anul 1981, este transferat la Arbitrajul de Stat Central. Începând cu luna iunie 1984 a funcționat ca șef al Colegiului de jurisdicție al Curții Superioare de Control Financiar din Ministerului Public.

Pe linie de partid nu a ieșit în evidență, activând doar atât cât a fost nevoie pentru a nu și periclita evoluția în carieră. A devenit membru de partid în anul 1958. Abia în anul 1984 îl întâlnim ca secretar al organizației de bază din Ministerul Public, iar din 1987 membru al Comitetului de Partid pe aparatul C.C. al P.C.R. Iată cum era caracterizat de către Secția Cadre în anul 1987: „În funcțiile deținute a activat cu competență și simț de răspundere, întreaga muncă depusă fiind apreciată pozitiv, fapt care a dus la intervale de timp scurte să fie promovat în funcții de conducere”¹.

¹ Date extrase din dosarul său de cadre: A.N.I.C., fond C.C. al P.C.R. – Secția Cadre, Dosar G 161, ff. 1-2. Vezi și Gheorghe CRIȘAN, *Piramida puterii. Oameni politici și de stat din România (23 august 1944 – 22 decembrie*

După Revoluție, la 22 februarie 1990, a fost numit în funcția de șef al Secretariatului General al Guvernului², fiind eliberat din funcție la 17 octombrie 1990. În această calitate a interacționat direct cu manifestații din Piața Universității. Astfel, la 23 mai 1990 a fost agresat de greviștii foamei atunci când încerca să intre în dialog cu aceștia³. De asemenea, la 11 iunie 1990 a fost cel care a negociat cu greviștii înființarea unui post de televiziune independent, fără a promite însă ferm acest lucru⁴.

Dan Drăghia

1989), Editura Pro Historia, București, 2001, p. 125, respectiv Gheorghe CRIȘAN, *Piramida puterii. Vol. II. Oameni politici și de stat, generali și ierarhi din România (22 decembrie 1989 – 10 martie 2004)*, Editura Pro Historia, București, 2004, p. 161.

² Stelian NEAGOE, *Istoria Guvernelor României. De la începuturi – 1859 până în zilele noastre – 1999*, Editura, Machiavelli, București, 1999, p. 251.

³ Domnița ȘTEFĂNESCU, *Cinci ani din istoria României. O cronologie a evenimentelor: decembrie 1989 – decembrie 1994*, Editura Mașina de scris, București, 1995, p. 76.

⁴ *Ibidem*, p. 78.